

heri, end hun dengang havde forstaaet eller vilde have tiltroet ham.

Ja, han tilhørte dybest inde en anden Verden, en anden Sol. Hvor forskellig fra de fleste andre af sine Samtidige han end kunde synes at være og altid selv havde følt sig, — han var dog netop Landets ægte Søn, et fuldbaarent Barn af det lidenskabsløse danske Folk med de blege Øjne og de frygtssomme Sind, . . . Bakketroldene, der ikke kunde se mod Solen uden at komme til at nyse, men som i Skumringen satte sig paa deres lille Jordtue for med Fedel eller ved et fromt Klokkespil at fremkogle straalende Syner i Aftenskyen over de dampende Enge til Opbyggelse for det betrængte Sind . . . et Puslingefolk med store, tænksomme Hoveder men et Barns kraftløse Lemmer . . . et Tusmørkefolk, der kunde høre Græsset gro og Blomsterne sukke, men som forputtede sig i Jorden, hvergang Morgenhanen galede.

— — —

Nede i Havesalen gik det paa samme Tid meget muntert til. Familien havde faaet Besøg af nogle Bekendte blandt de omboende Landliggere, og Underholdningen besørgedes af Nanny, der altid bragte saa mange morsomme Historier med fra Byen. Hun selv lo ustanselig men med en noget anstrengt Latter, der var som tvunget